

Horoklub Chomutov

měsíčník pro individua a individuality

květen 2016

Úvodní slovo

Bude to osamělý boj. Nejen s hrozivou horou a jejími nástrahami, s fyzickým vyčerpáním, arktickými mrazem, orkány, sněhem, nedostatkem kyslíku, se zákeřnými výškovými nemocemi, se sebou samým a s hrozným vědomím, že tam nahoře, v případě, že by se něco stalo, už není záchrany. Ale bude to také boj, proti tíživé nedůvěře, kterou nám projeví nepřátelé, závistivci ale i mnozí kamarádi. Když není nikoho, kdo by alespoň trochu věřil, že to, co chcete uskutečnit, je v lidských silách, pak, trváte-li přece jen na svém cíli, musíte být buď šílení nebo ve vás vězí pořádný kus ducha, společného všem velkým dobyvatelům a objevitelům. Musí mít неотřesitelnou víru v sebe sama a ve svůj úspěch.

Úryvek z knihy Osamělé vítězství, týkající se prvního výstupu na Mt. Everest bez kyslíku, autor: Peter Habeler

Zdroj: internet

Oddílová akce

Bohren a Haken

aneb Metodika jarní

Broněk Bandas

Borhákem se v [horolezectví](#) nazývá fixní jistící prostředek, který se osazuje do vyvrtaných děr ve [skalních stěnách](#). Borhák je slangové slovo používané pouze mezi horolezci. Jde o zkomoleninu výrazů bohren a Haken (vrtat a skoba). Němci ho označují také za Bühlerhaken (Bühlerovu skobu). Technicky se jedná o tzv. vrtanou skobu nebo lepenou kotvu. První borháky do [skalních cest](#) osazují provýstupci, tzn. autoři cest, kteří poprvé vylezli určitou cestou na vrchol. Borháky se osazují do předvrtané díry, která je vyplněna lepidlem.

Zdroj: <https://cs.wikipedia.org>

Podobně jako filosofové a politici řeší každou chvíli úpadek tradičních hodnot, řeší „výboři“ Horoklubu každou schůzi úpadek tradičních akcí. A jak už jsem nejednou psal, jsme momentálně, zaručeně přechodně, ve fázi, kdy naše tradiční akce využívají spíše přespolní nebo mimooddíloví lezci. A protože děti z kroužku mládeže si chytání pádu prvolezce můžou vyzkoušet v tělocvičně v Kadani a pro těch pár příchozích se už připravovat házení pneumatiky nebo přelánění z Masivu na Věž v Perštejně ani nevyplatí, zvolili jsme letos Bečov nad Teplou jako místo pro Jarní

metodiky Horoklubu. Důvodů pro Bečov bylo víc. Kromě toho, že na loňské metodice měla docela velký úspěch zajištěná lanová cesta na Věž ve svahu a Bečov nám v místní botanické zahradě nabízí dvě regulérní a docela dlouhé ferraty, už jsme několikrát řešili, že někteří naši lezci neumí v přírodních terénech vytvořit dočasné jistící body pomocí smyček, sto-perů, hexů, abalaků nebo friendů a nikdy neviděli, jak se vytváří jistící body fixní. A na to je Bečov, přesněji nová lezecká oblast Bečovský ostroh, jako stvořená, protože možnosti pro dočasné jištění jsou tu nepřehledné a od loňska nám tady zůstaly navrtané díry na borháky a byla možnost si osazování fixního jištění prakticky vyzkoušet. Bonusem je pak zázemí v botanické zahradě s možností spaní, posezení u ohně i u stánku. A nebo tady lze, jako letos, uspořádat přednášku, včetně dataprojekce.

Studené, poprchavé počasí, které nám cestou do Bečova co chvíli pokropilo okna auta, mě přeneslo do už hodně vzdálené vzpomínky na nemocniční pokoj a dva mé kamarády. Ležel jsem po pádu z Medvědí skály v mostecké nemocnici, lékaři se tak báli, že by se mi do utržené ruky mohla dostat infekce, že jsem byl na pokoji úplně sám a venku za oknem bylo právě takové lezavé, poprchavé počasí. Typické odpolední nemocniční ticho najednou cosi narušilo, to narušení se přiblížilo a do mého bezinfekčního pokoje vpadnul LeToš a Svinčo, přicházející z nedalekého Bořeně. S nimi tam vpadl také takový ten typický zápach navlhých, nedosušených bund a batohů a sestřička, která zoufale sbírala kusy bláta odpadávající jim z pohorek. Od té doby mám (a je to několikrát nezávisle ověřeno) výše popsané počasí spojené s LeTošem a píšu to proto, že jsem cestou do Bečova pochyboval, že na skále někdo bude, ale co myslíte? Byl tam!

A nejenom LeToš. Sešlo se nás tam tolik, že bych asi měl vygumovat předchozí věty

LeToš v cestě Relikviář sv. Maura

o tom, jak akce Horoklubu upadají. Sešlo se nás hodně i přesto, že i v březnu bylo tepleji, než tenhle pečlivě plánovaný víkend. Být Jarní metodika o měsíc dřív, byl by Bečovský ostroh obsypaný brigádníky a lezci. Ted' byl díky počasí obsypaný jen zelení náletových dřevin a do metodiky se nikdo moc nehrnul. Po obloze se honily černo šedivé mraky a vlastně celé dopoledne to vypadalo, že už, už začne pršet. Děti vyfasovaly pláštěnky a po skončení vítacího a povídacího rituálu v zámecké zahradě se společně s partou dospěláků vydaly na skály za řekou lovit kešky. Pár nás zůstalo pod skálou a zbytek oddílu byl rozstrkaný po celém Bečově. Radka s dětmi z oddílu vyrazila do městečka, protože nevěděla, že na skalách někdo zůstal. My jsme si zase mysleli, že jsou na ferratách, a proto když před polednem odešel Bárt do hospody a už se nevrátil (jel na nějakou slezinu), zůstalo nás na „metodiku“ jen sedm statečných.

Sedm statečných

Bez větrovky se nedalo vydržet, ale přesto jsme natahali do cest lana a čistili skálu od náletových dřevin a volných kamenů. Počasí se měnilo od úplně zataženo až k polojasno a kolem druhé hodiny se dokonce na chvíli objevilo modré nebe. Mezitím se pod skálou různě objevovali a mizeli pomocníci, až dorazil Luboš Třeba, že by si nějaký ten borhák tedy zkusil zavrtat. Super! Od loňska, kdy nám došly borháky, jsem měl navrtané čtyři díry. Nejdřív jsme spolu fixním jištěním dojistili cestu Maryškova cesta do kaple, a pak ještě dali borhák do nově udělané varianty Párkovo cesty. Luboš byl vlastně jediný, kdo si opravdu zkusil metodiku. Aspoň co se osazování borháků týká. Metodiku zaměřenou na zajištěné cesty, pohyb po nich, bezpečnost a jištění si oddílová mládež cvičila na ferratách v botanické zahradě pod vedením Radky a Jíři. Ferraty byly oproti loňsku o dost prodloužené a díky spolu-

práci s Jirkou Šindelářem, správcem zahrady, jsme se dozvěděli, proč jsou v Bečově BIOferraty. Kdo neví, ať do Bečova vyrazí. Cestou po ferratě potká na jednom místě v ČR všech 21 druhů mečů i s popisem! Popis je, samozřejmě, pro nás laiky důležitý, protože, a nechci to nijak zlehčovat, všechny vypadají úplně stejně! Zlep-

šené počasí a po malých dávkách podávaný Rumíček lékařský nabudily dělníky skalní a začalo se lézt. Trochu předbímám, ale potěšila mě Pája. Prý si myslela, že v Bečově budou jen nějaké kvaky a nakonec si moc hezky zalezla. Pochválila i cesty, které jsem vloni dělal já, čímž ukázala, že je velmi inteligentní a zkušená lezkyně. Když už jsem nakousl minulý rok, musím se zmínit o cestě, na kterou nám nějak nezbyl čas a síly. Všichni jsme tu jasnou linii po hraně viděli, ale navezl se do ní až letos LeToš. No, je to holt předseda. Krásná

Luboš a borhák

Verča u plotny

linie, aspirující na titul nejtěžší cesta oblasti, vede vlevo od cesty Kašpar Pluh z Rabštejna. Dostala jméno Relikviář Sv. Maura, má převislý nástup, který navíc nepříjemně vytlačuje do údolní stěny, a předběžně je ohodnocena za 7 UIAA. Potřebovali jsme si navrženou obtížnost potvrdit, tak jsme využili toho, že právě přijel Pavel Petrák a chtěl si vylézt nějakou lehčí cestu.

Nakecali jsme mu, že je to pětka. Moc nám nevěřil, ale do cesty šel. Že nás podezřívá oprávněně, se ukázalo takřka hned, když z toho převislého nástupu vyfičel jak japonský rychlovlak. Ale bral to sportovně a cestu napodruhé přelezl. Jen navrženou obtížnost nepotvrdil. Budeme muset počkat. Postupně jsme přelézali cesty,

které vznikly vloni a při té příležitosti jsem vyrobil i variantu Párkovo cesty Kodýtkova skalničkářská a rovnou jsme ji odjistili borhákem. LeToš s Verčou se zatím věnovali dalšímu a asi poslednímu projektu. Byla to „velká výzva“ středem hladké plotny úplně v pravé části stěny, kterou si pro sebe „zabrala“ Verča. Vloni se LeTošovi povedlo dát do plotny jeden nýt, ale pořád bylo potřeba dost morálu i

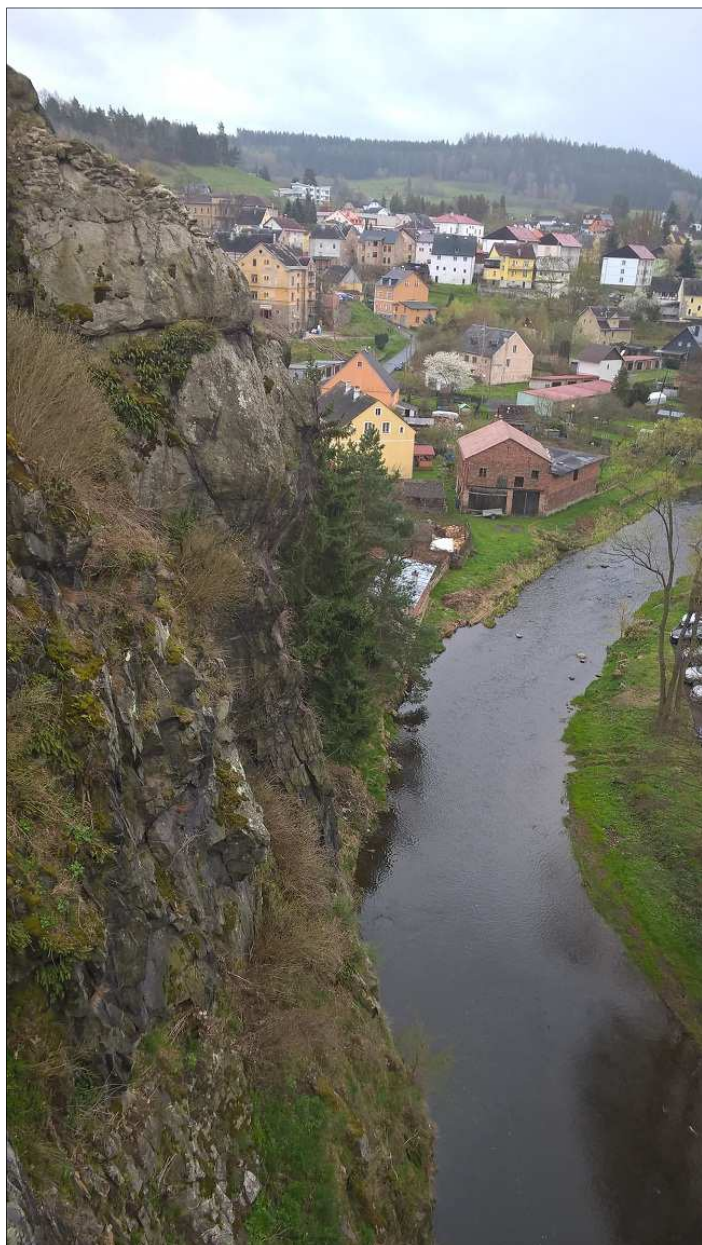
brutálu na dolezení cesty na vrchol. Nejdřív se ale muselo čistit. Do řeky ještě zapadlo dost kamenů, stromků a trsů trávy, než Wízovského plotna 6+ doplnila výčet cest Bečovského ostrohu. Teď už jen musíme doufat, že se kastelánovi povede dokončit úpravy parku a lezecká oblast se otevře veřejnosti. Čím víc se blížil večer, tím víc se vylepšovalo

Mládežníci v Bečově

počasí a tím víc jsem pocíťoval nervozitu. Bylo by to bývalo krásné večerní lezení, kdybych neposlouchal rádio. Konkrétně Český rozhlas a ještě konkrétněji pozvánku na večerní přednášku o via ferratách, která se prý bude konat v Bečovské botanické zahradě. Tu přednášku jsem totiž měl dělat já. Původně jen pro Horoklub. Je pravda, že jsme kastelánovi napsali, že kdyby chtěl přijít někdo mimo oddíl, že nám to nebude vadit. Ale že na to hned připraví plakáty a dá reklamu do rozhlasu, to nikdo nečekal. A když jsem to ve vysílání v autě slyšel, šel bych do kolen, kdybych právě neseděl. Ale nakonec, myslím, všechno dobře dopadlo. Těch lidí mimo oddíl moc nebylo, dokonce byla i diskuze ohledně jištění

Bečov

na ferratách a asi se nikdo nenudil. Přátelskou atmosféru hodně podporovala Háša hodně podpořená Rumem, ale místy bylo mou přednášku i slyšet a byl jsem takovým předskokanem večerní zábavy. Část oddílu obléhala táborák a část hospodu. Tohle rozdělení nebylo samozřejmě dogma. Táborákoví se míšili s hospodskými a naopak. Já zůstal s kastelánem Tomášem a správcem zahrady Jirkou v hospodě. Probírali jsme docela vážná témata a najednou koukáme - svatba. Zuzka se zakoukala do jednoho z místních, přeskočila jiskra a chtěli se brát. Tomáš šel hned volat starostce, že musí přijít, ale rozmluvili jsme mu to. Vzhledem k tomu, že byla jedna hodina ráno, jsme asi udělali dobře. Naštěstí byl na místě předseda (předseda už oddával i mě a Šišku, tedy má zkušeností dost) a svatba byla krásná. Malá, ale krásná. Dál už všechno probíhalo úplně normálně. V hospodě došel Rum, a pak i Vodka. Pamatuju si ještě nějakou sázku, kdo skočí do rybníka a LeToše jak během chvíle odhazuje prádlo a skáče do vody. Kastelána, jak nás prohlašuje partou drsňáků, protože jaký předseda, takový oddíl, a pak už nic. Jen z doslechu vím, že Háša s Šíškou zavíraly hospodu.

A to je vše, přátelé. Tak snad zase za rok. Nebo na slavnostním otevření nové oblasti. Nebo někdy úplně jindy někde úplně jinde.

Broněk

Jarní metodiky 2016 se ve dnech 16. - 17.5. 2016 zúčastnili : Leoš LeToš Dvořáček, Verča Dvořáková, Bárt, Pája, Rost'a, Zuzka Konrádová, Ludva, Jířa, Maruška, Filípek, Pěťáš, Laduška a Štěpánek Happyny, Broněk, Šiška, Broník a Davídek Bandasky, Lud'a, Háša a Fanoušek Urbanů, Pavel Petrák se Zuzkou, Deivina, Malmen, Natálka, Danielka, Luboš, Honza s Monikou a Ondrou v bříšku, Radka Štejnarová a junioři z Horokroužku

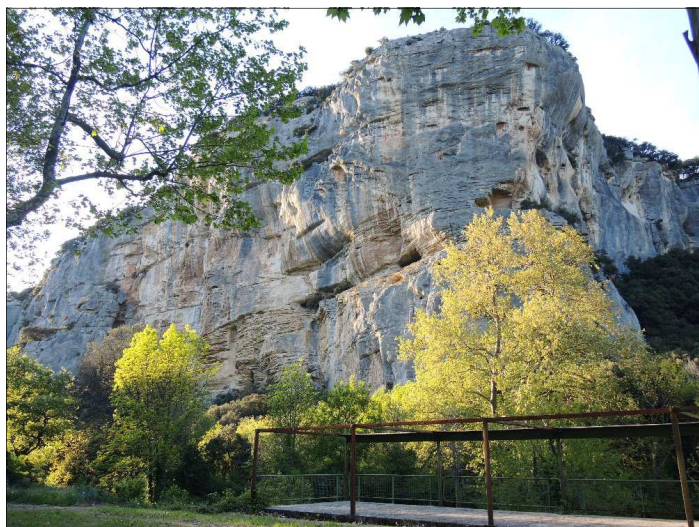
Krátký report z jižní Francie

30. 4. - 12. 5. 2016

Hanka Hefnerová

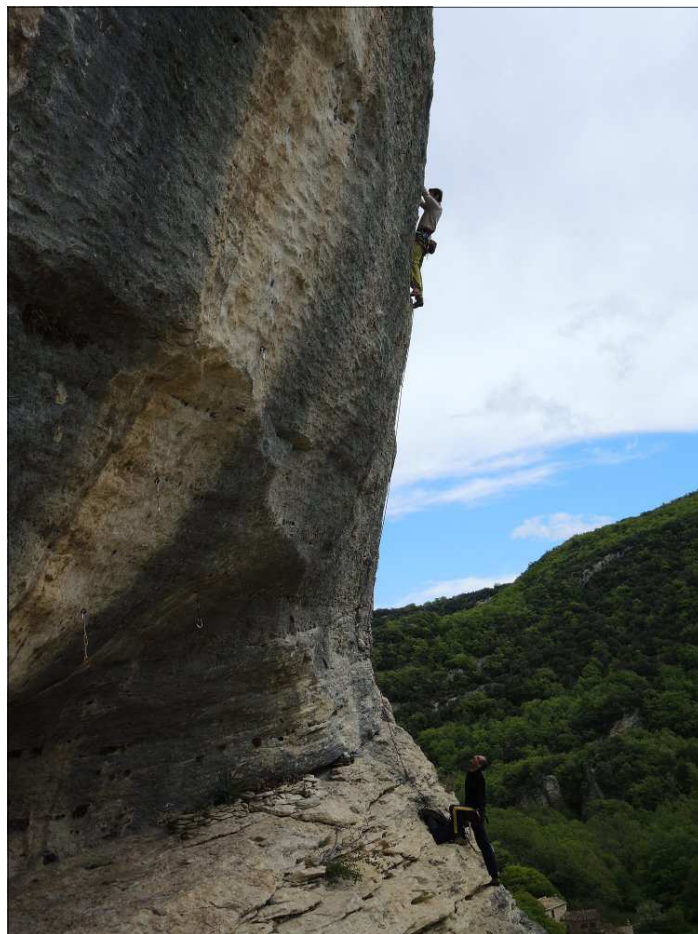
Rychle ještě kouknu na dlouhodobou předpověď počasí pro Apt a vidím slunce přes celou obrazovku, teploty 25st., paráda, to je náš čas, balím plavky, tílka, sukně, sandálky a jedem!!!

Jakmile přejíždíme hranici u Karlsruhe, přší téměř vodorovně, stěrače na plný výkon, kroupy vytvářejí do střechy Otíka úhledné d'olíčky, to nic, je to ještě 650km. Perunovo běsnění nás doprovází až do cíle. V Aptu se nachází skvěle vybavený a vytápěný kemp Les Cedres s cenou 11 Euro za 2 lidi, stan a auto, tak jsme se neváhali ubytovat. V centru je velká stáčírna s nejlepším vínem z celé Francie.

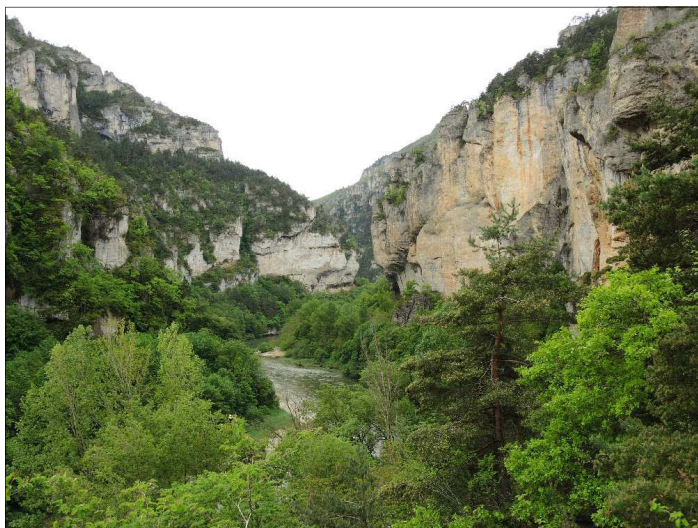

První dva dny jdeme lézt do slavné, staré oblasti Buoux. Svojí největší slávu Buoux prožívala v 80. letech, kdy ji objevovali tehdejší ikony světového lezení jako Patrick Edlinger, J.B. Tribout, Rabotou atp. Petr si zde vyhlídl legendární cestu La rose et le Vampire (Růže pro vampíra), je to první 8b na světě z roku 1986 od Antoine le Menestrela. Pét'ovi se nezdařilo cestu vylézt v kuse, na takovou legendu je holt třeba uzrát a pořádně potré-

novat. Alespoň si vychutnáváme atmosféru tohoto mystického místa. Další den přelézáme několik lehčích cest, které mají dost drsnou klasifikaci, ale vše je dobře odjištěno a docela neoklouzáno.

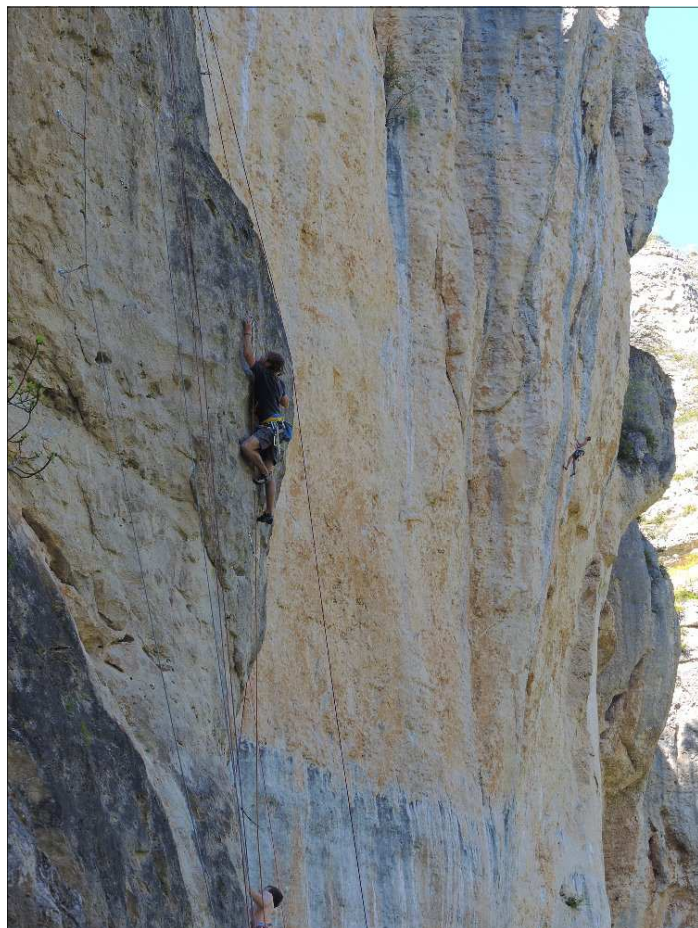

Další ráno váháme, zda udělat tour po lezeckých oblastech Provence nebo se přesunout do všemi opěvovaného Tarnu. Navzdory objevené nejlepší stačírně se balíme a přejíždíme do Gorges du Tarn. Při přejezdu jsme si slíbili navštívit Avignon, potřebujeme nasbírat trochu kultury a městského ruchu než se vrhneme do liduprázdné divočiny. Avignon je překrásný. Obrovský, majestátní papežský hrad i přilehlé relaxační zahrady na nás udělaly dojem. Ve spleti kamenných uliček dýchá historie a všude voní levandule a ručně vyráběná

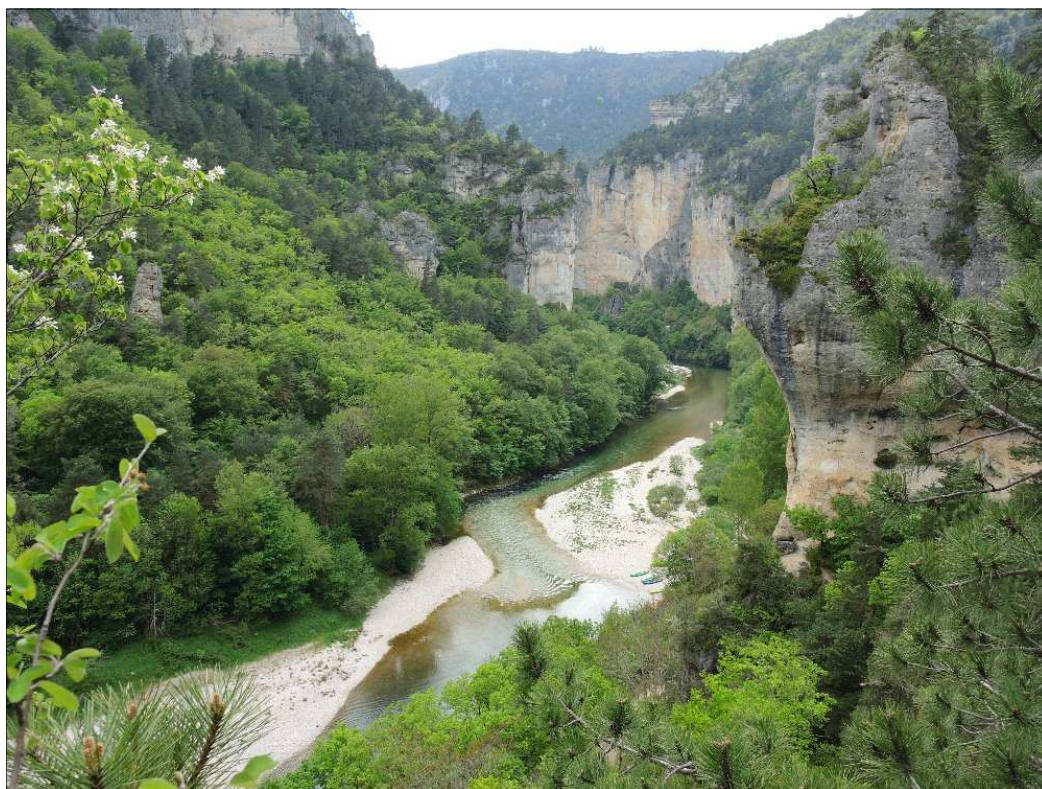
marseillská mýdla. Na avignonském mostě se líbají milenci a pod ním močí nešťastní turisté, kteří marně hledali veřejné záchodky. Opouštíme Provence, nekonečnými vinicemi se klikatíme do regionu Languedoc a úrodné nížiny se pomalu mění v pochmurné pohoří. Přejíždíme sedlo a klesáme do hlubokého, uzavřeného kaňonu, který vymodelovala řeka Tarn. Skály jsou všude, obrovské masivy trochu připomínají Labské údolí, lezecké sektory jsou však úplně na konci 60km dlouhého kaňonu.

Ubytovali jsme se v kempu Beldoire na břehu řeky, teploměr ukazuje opět 7st., tak to bude pěkně studeně odchov. Ráno jsme koupili průvodce v místní trafice a řekli jsme si, že to vezmeme od prvního sektoru. Oblast Fontaineilles je ohavný rozsypaný kamenolom vysoko na kopci. Vylezli jsme 2 cesty a jdeme pryč, to nemůže být přeci ten opěvovaný Tarn. Ještě v podvečer jdeme do sektoru La Muse a to už je o mnoho lepší, takové frankenjurské skály. Další dny objevujeme různé sektory ve vnitru kaňonu a je to paráda, nádherné téměř až pískovcové linie s mnoha dírkama a lištama. Cesty jsou perfektně odjištěné, takže téměř vše jde lézt na OS. V každém sektoru je jen málo cest obtížnosti 6a, 6b a strašně moc cest nad 7a. Navštívíme sektor De que fas aqui a při pohledu vzhůru na vrchol se mi

točí hlava. Skála jak mrakodrap nahání hrůzu a vůbec se mi zde nechce lézt, ale postupně jsme docela zdomácněli. Pět'a si vybral 45m dlouhou cestu, velmi převislé 7b+ a úplně se v tom prošel, pak se mi teda svěřil, že z těch 8m dlouhých odlezů mu trošku cvakala pr... Já jsem si vyhlídla cestu Le culottes de ma grand mère 6a, což je impozantní 45m dlouhý sokol, nádherné, bojové lezení, jen by to chtělo trochu lehčí lano.

seznam památek Unesco a určitě stojí za návštěvu.

Deštivé počasí nás vyhánilo do převisů, všechny pro mě dostupné cesty jsou mokré, a tak musím přitlačit na pilu. Pět'a vybírá cestu Tarnausaurus 54m dlouhé 7a+, hned v prvních krocích jsem si rozdrbala své zbrusu nové kalhoty, ale jinak s jedním odsedem jsem to vybojovala. Vyvezli jsme ještě pár cest, ale počasí bylo nemilosrdné, a tak

Tarn jsme si naprosto zamilovali, lezení tam je jedinečné a troufám si říct, že nejhezčí, co jsem ve Francii vyzkoušela. Další týden se nám trošinku zkazilo počasí, tak jsme obětovali den na cestu do opevněného města Carcassonne. První kámen této skvostné, obrovské pevnosti se datuje na poč. 6. stol. př. n. l. Nyní je pevnost zařazena na

s těžkým srdcem opouštíme Tarn. Je jasné, že tu nejsme naposledy, protože Tarn je prostě boží.

Po cestě k domovu se ještě zastavujeme na papežských vinicích Chateauneuf du pape, kde se údajně rodí jedno z nejlepších vín na světě. Procházíme se vinicí a u každého řádku je cedule s odrůdou a povídání, co z toho bude, až to vyrostे.

Takto vybaveni informacemi se vrháme do místní vinárny, že si za zbylé peníze koupíme nějakou tu legendární lahvinku, ovšem cena 50 - 70 Euro za láhev je přeci jenom přijatelná jen pro opravdové fajšmekry.

Takže brzy nashledanou naše milá Francie.

Hanka

Když přišel Jíra s tím, že do Arca pojedeme na Velikonoce, měl jsem docela pochybnosti, že je to dobrý nápad. Svátky totiž vyšly na březen. Pravda, slyšel jsem už několikrát, že se v Arcu dá lézt třeba i v prosinci, ale stejně se mi nějak nedařilo představit si pohodové lezení na vyhráté skále čtrnáct dní po zimní metodice na Výrovce. Přesto jsme odjeli. Od té doby, co Broník nastoupil do školy, se totiž naše životy neřídí tím, co bychom chtěli, ale tím, jak mají školou povinné děti prázdniny. A, což mě docela překvapilo, taky v tomhle termínu nebyl problém sehnat spolulezce a naplnit auta. Právě naopak. Auta byla plná dřív, než jsem stačil oficiálně náš záměr, jet do Arca, oznámit. Nějaké logistické problémy se samozřejmě vyskytly, ale ráno 24. března nás krásný, slunečný den už zastihl v lezecké oblasti Noriglio u Rovereta.

Protože vždycky všechno vykecám, nebudu dělat výjimku – počasí bylo geniální. Lezlo se v tričku i bez trička. Lezecké dny byly samozřejmě kratší. Teplo bylo tak od deseti dopoledne do čtyř, ale na první jarní nebo spíš vůbec první letošní lezení to vážně nemělo chybu. Hned ten první den jsme s Lud'ou „natočili“ 150 lezeckých metrů v pevné a neokluzané skále. Noriglio je totiž dost daleko od Arca a zatím není postižené vyleštěnými chytty jako skály v jeho nejbližším okolí. Co vám budu povídat. Už v loňském článku z Arca jsem použil Mikleho hlášku „těšit se, jak těšitko“ a v letošním to klidně zopakuju. Celé velikonoční Arco jsem byl jak „těšitko“. Kdysi dávno, a možná už jsem o tom i psal, jsem četl, že v oddíle, který má víc než 80 členů, nutně dojde ke štěpení na různé frakce. K takovému štěpení došlo hned v pátek. Zatím, co já byl těšitko na lezení v okolí jezera

Beztričkové podmínky

Garda, naše děti už měsíc nemluvily o ničem jiném, než o Gardalandu. Davídek povyroستl a věděl, že už se dostane i na atrakce, kam ho vloni kvůli výšce nepustili a Broník už by nejradši zkusil všechno. Návštěvu zábavního parku jsme stejně jako vloni naplánovali na všední den a opět jsme neprohloupili. Nejdelší čekací doba, 20 minut, byla na horskou dráhu. Oproti hodinovým čekáním v letní sezóně to bylo „za hubičku“. Nikoho asi nepřekvapí, že jsme se ze „zábavního“ parku vrátili večer zbití víc než po celodenním lezení. Bezdětná frakce vyrazila na vícedélkové lezení. Protože tahle skupina byl mix zkušených i méně zkušených lezců, doporučil jsem jim lahůdkovou cestu obtížnosti 5c Le stranevoglie di Amelie, ve-

Gardaland

doucí po hraně na horu Picolo Dain tyčící se nad městečkem Sarche. Tuhle osmidélkovou

krásku objevil kdysi Jířa a cestu si moc chválil. Trochu jsme se rozcházeli v názoru na obtížnost nalezení nástupu cesty, který je přibližně v polovině kopce. Jířa říkal: „v pohodě“, já byl opatrnější, ale nákresy obě dvě lezecké trojky dostaly. Z mého obsáhlého popisu už je vám jasné, že z lahůdkového 5c nebylo nic. Přesněji z něho bylo nechutně adrenalinové

lezení po kozích stezkách ve strmých partiích úbočí hory. Pozitivní bylo to, že se Deiviny podařilo najít ten výše zmíněný nástup. Ale lezecké dny byly opravdu kratší, a tak se „vícédélkaři“ museli spokojit s útěkem do nedaleké sportovní oblasti Sisypchos. Další den jsme se opět štěpili. Jedna frakce pod vedením Deiviny mířila zpět na Picolo Dain s cílem dobýt vrchol. Dobrá věc se díky těžce nabyté znalosti nástupu podařila a já – konečně – sklidil pochvalu za výběr krásné cesty. Frakce, v které jsem byl i já, se nějak nemohla nabažit pevného, neolezeného vápna v Norigliu a vyjela opět směrem na Rovereto. Oblast to byla stejná, jako první den, ale pozice byly jiné. Ten první den, první lezení na skále po zimě, to bylo takové divoké, živelné lezení – prostě poprvé venku, odjištěné cesty a tak. Ale to druhé lezení jsme si mnohem víc užívali. Staří, zkušené lezci by řekli, že jsme zdomácněli. A co si budeme říkat – v té velikonoční Itálii se zdomáčňovalo moc hezky. Jen lidí na skalách dost přibýlo. Naštěstí jsme vloni na podzim objevili malou, zastrčenou oblast Il Bersaglio a vydali jsme se ne skutečnou silničkou s názvem Via Panoramica hledat samotu. Stejný nápad mělo samozřejmě víc lidí. Čekat, že v Arcu najdete oblast, kde nikdo neleze, je stejně marné, jako če-

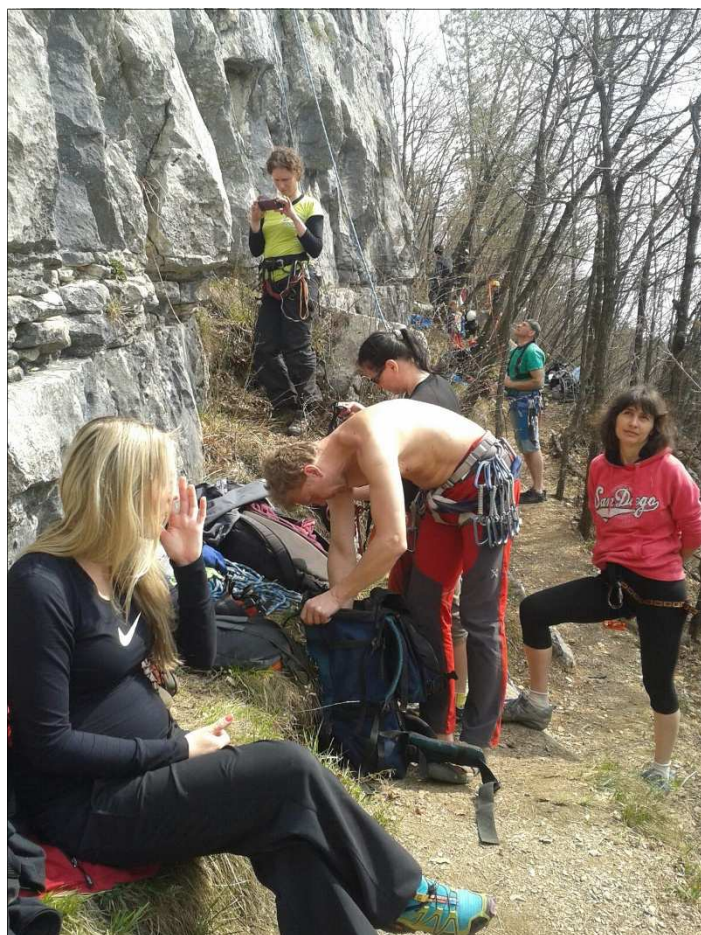
Nečekaný záběr

Deivi na štandu

kat, že vám na zahradě vyroste Cheopsova pyramida. Naštěstí ta největší skupina přišla až v době, kdy jsme měli přeledenou většinu pro nás ležitelných cest a nikdo neměl problém ustoupit. Užívali jsme si slunečného, bohužel podle předpovědi posledního, krásného dne, v kterém sundal tričko dokonce i Jířa!

Někomu to možná bude připadat trapné, ale poslední den jsme opět zakotvili v Norigliu. Kromě toho, že tam je pěkné lezení, nás k tomu vedly čistě pragmatické důvody. Je to po cestě k dálnici a nemuseli jsme oblast hledat. Předpověď totiž opravdu nebyla dobrá. Že by byla tričková teplota, se nedalo říct a odpoledne opravdu začalo pršet. Nikoho to netěšilo, ale taky to nebyla žádná

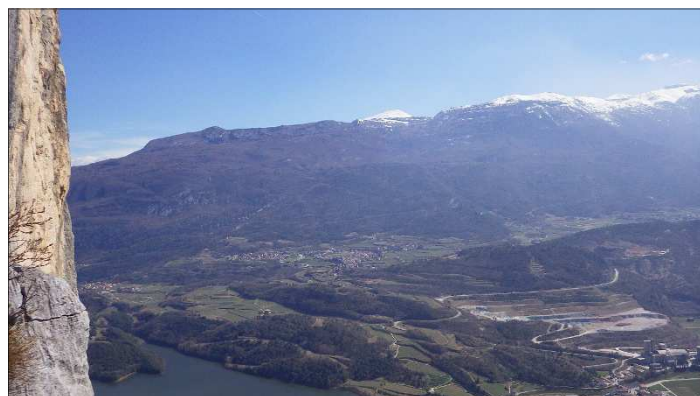

Teplomil obecný

tragédie. První jarní lezení se povedlo, basej-umpeři si skočili, byla i vícedélka a ještě jsme stihli ferratu Rio Sallagoni v Dreně. Prostě hodně povedené Velikonoce, kdy i na pomlázky došlo a holky nám určitě neuschnou. A co se do článku nevešlo? No, nějaký ten Rumíček byl i večerní posezení byla a vínko bylo, prostě bylo krásně.

Velikonočního Arca 2016 se ve dnech 23.3. - 28.3.2016 zúčastnili: Pavel, Zuzka, Jířa, Maruška, Fila, Deniska, Broněk, Šiša, Broník, Davídek, Deivina, Honza, Luďa, Háša, Hynek, Fanda, Šalotka, Buchtík Zabiják, Verča, Dan a Karel.

Mějte se vertikálně. Broněk

Program

Červen 2016

1. 6. 15:00 - 17:00 - Den dětí

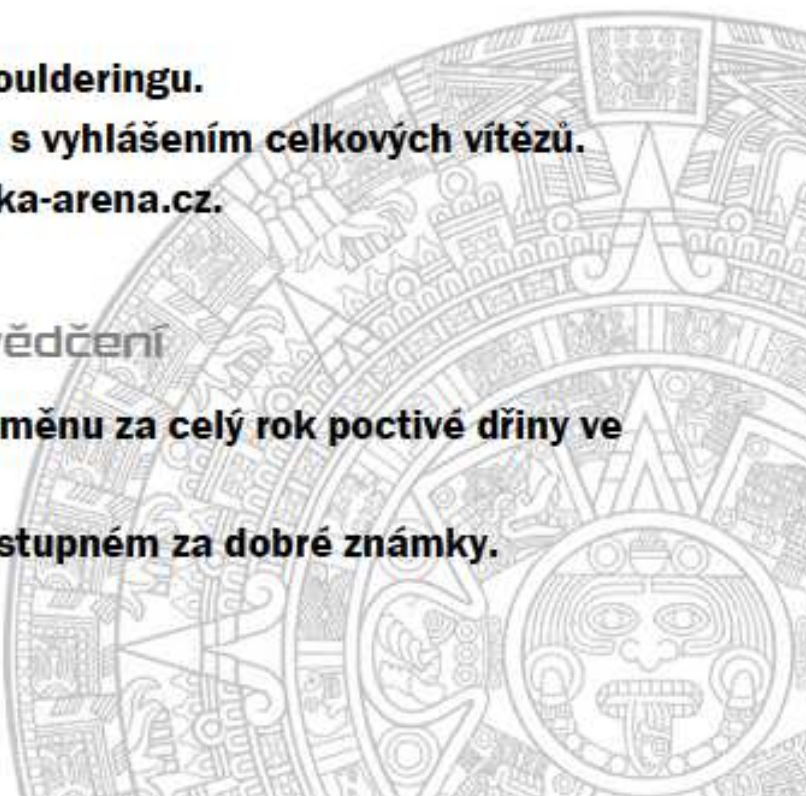
- Den dětí pro všechny malé i větší horolezce a nehorolezce!
- Stanoviště s úkoly s horolezeckou tematikou.
- Vstupné 50,- Kč/os.

24. 6. 17:00 - 21:00 - 10. kolo Bouldering Session

- Otevřený závod v boulderingu.
- Poslední kolo série s vyhlášením celkových vítězů.
- Více na www.lezecka-arena.cz.

30. 6. - Akce vysvědčení

- Přijďte si vybrat odměnu za celý rok poctivé dřiny ve škole!
- Celý den slevy na vstupném za dobré známky.

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v květnu 2016

- 30.4. – 5.5. **Arco, Garda**, lezení s „herkama“, Pavel Petrák, Karel Bejšovec, Radek Poláček natáčení 3 v jednom - Veronika Arichteva, Nikol Štíbrová, Martina Pártlová Monte Albano, Sluneční plotny, Rino Piseta, Cima capi, doufám, že se záběry nebudou nikde publikovat :-)
- 30.4.– 13.5. Pét'a a Hafi na dovolené v jižní **Francii**.
- 30.4. **Labáček** - Na Kormidelníka lezeme (Pája Bohuňků a spol.) pár krásných cest včetně Honzíkovy cesty za IX c RP.
- 1.5. **Orasín** na kole dává Ludvik Forest. Za Nebičkem, Ivanem, Vaškem, lezeno - Kout příser, Rolling stones. Na 1. máje nešel ani Jířa do průvodu, ale udělal v **Perštejně** metodiku, které se zúčastnilo asi 25 dětí z kroužků mládeže Lezecké arény v Jirkově. Chytala se pneumatika, lelky a bylo i přelánění.
1. – 3.5. Ota s Jirkou a Honzou uskutečňují přechod **Notkarspitze, Ammergauer Alpen**.
- 3.5. Hvězdy v **Perštejně** nepouští na vrchol Ludvika s Vaškem.
- 5.5. Čtvrteční odpoledne si užily děti z obou kruhů mládeže na Mosteckém **Špičáku**, kde se jim věnovali Jířa, Maruška a Radka.
- Salesiovu** výšinu navštěvuje Blahoslav Kluc s chotí a robátky. Krom vylezení několika cest mezi kojením vysbíral odpadky na míle daleko.
- 7.5. Na **Bořeni** působí Ota s Honzou, Terezou a Jirkou. Další skupinka ve složení Svinčo, Květa, Ludvik Kostkovatej a Blagodan s rodinkou pískují v **Ostrově**.
- 12.5. Další čtvrtek vyrazily oba kroužky mládeže opět společně na skály nad **Vysokou Jedlí**, kde si děti pěkně zalezly.
- 14.5. Renulka zapomněla svého pátého přítele ve spáře v **Černýši** a ten tam vydržel čekat několik dní než ho vysvobodil Renulčin manžel. S Alešem a rodinkou leze Pája v **Labáku** v okolí Trůnu. Po několika letech se vrací k cestě Rybičkovu padesát za Xa. K překvapení cesta pouští hned druhým pokusem.
14. – 21.5. Verča bojuje ve **Francii** s oddílem AKA Praha, konkrétně s Bédou, Klárou, Edou, Lúcou, Níňou a Cipískem.
17. – 19.5. Cyklopobyt na **Kokořínsku** v podání Ludvika Foresta Kostkovatého. Za tři dny 133 km, z toho pouze 8 km po asfaltu.
- 18.5. Šišky a Pét'a s Hafi trénují v **Perštejně** na lezecké klání. Blagodanič Klášťatalovič prožívá s Letošem den na **Zlatníku**, který by se dal výstižně popsat slovy Broňka - Letošení č. 236.
- 18.5. – 22.5. **Arco, Tignale, Rovereto, Nago**, ferraty, canyony, lezení, bylo toho moc... Pavel + Gardaout door tým.
- 19.5. I toto čtvrteční odpoledne strávily oba kroužky mládeže společně, tentokrát v **Perštejně** na Hlavním masivu. Do vody spadlo jen jedno dítě, takže akce byla celkem úspěšná :o).

20. - 23.5. **Winnebachseehütte, Stubaier Alpen** - opět Ota s Jirkou a Honzou v horách.
20. - 21.5. Hafi s Petrem jedou na první letošní výlet do **Frankenjury**.
- 21.5. Všichni Blažkovi a Svinčo s chotí si užili krásný den u Dědka v **Žihli**.
21. - 22.5. V sobotu vyrazily Happiny, Bandasky, Štěpán Havelka s Alenou, Pavel a Mártý do **Bielatalu**, kde vylezli spoustu krásných cest v okolí Herkuláků. Večer pak většina z nich strávila u táboráku u Atomovců.
- Labák** - tentokrát Levý břeh. Hrozný vedro. S Rudou leze Pája v sobotu na Sicilské stěně. Cesta Lauschgift Xa pouští celkem rychle i v tom vedru. V neděli leze Pája se svou drahou polovičkou v Mordoru. Jana se rozlézá v Dočasném zrychlení VIIc, pak tahá Špinavou holku VIIa a na fousu leze vedlejší klasiku za VIIb.
- 22.5. Kuní věž na **Jezerce** solo zlézá Ludviček.
- Velká skupinka lezců působí na **Kaleckých skalách** - Je tu Letoš Pílič, Verča dovezená z Francie, pan Svinaříče s Radkou a Kočárkotlačič Blahouš s rodinným zázemím.
- 23.5. Na Modřínovém hřebeni v **Kalku** působí Ludva Forestik. Vše solo.
- 24.5. Solista Ludvik na **Nosáči** přelézá Sluneční a Moniatra.
- 25.5. V **TO Skaláci** přelézá opět solo Ludvik, co se dá i nedá.
- Šišky se svědomitě připravují na závody na Kozelce. Kde, to nikdo neví.
- 26.5. V Tanečním sále na **Bořeni** vylezeno Tango 7- lanovým družstvem ve složení Forest - Slivka. Poslední květnové čtvrtetní odpoledne vyrazily opět oba kroužky mládeže společně, tentokrát na skály do **Kalku**.
- 27.5. Nejprve v Oseku na **Salesiově výšině** a Krušnohorském zlomu, později na **Hasištejně** dávají údolní pilíř Mnicha Ota s Terezou.
27. - 28.5. Blagodanič Pokopcitoužiš s Easym se vydávají zdolat do Rakous náký kógly. Konkrétně **Totenköpfl** cestou Ostgrat III a **Reichenstein** cestou Ostwand II - III.
- 28.5. Úderný tým Šišek a jen o málo údernější tým Hafi a Verča zastupují Horoklub Chomutov na **Kozelkovské dvanáctihodinovce**. Šišatý tým zvítězil v ženské kategorii a celkově obsadil vynikající 3. místo za 27 vylezených cest. Po jejich odjezdu se na Kozelce rozhostilo skličující tiho. Happiny a Bandasky (bez Šišky) vyrazily do **Rathenu**, kde bylo ale tak mokro, že z lezení nic nebylo. Ale dětem se výlet určitě líbil, protože se stihly projet na lodičkách po jezeře, projít se po mostě na Bastei, svést se přívozem a navštívit modelovou železnici.
28. -29.5. V **Labáku** je mokro, tak jede Pája na Drábské světničky. Leze s Márou Palvatou a jeho rodinkou v okolí Puklé věže. Mára je místní znalec, tak doporučuje nejhezčí cesty. Rozlez na cestě Kamikadze za IX c. Dále se leze Kačaba za IX b stylem flash. Mára s Pájou dávají dva pokusy v cestě Oko bere za Xb/c. Není ale moc podmínka. Na závěr se daří vylézt cestu Řeka na prodej za Xa stylem PP. Na sluníčku v hrozném vedru to byl boj o život, ale pivo v hospodě pod Hradem o to víc chutnalo.
- 30.5. Key West v **Perštejně** navštěvují Ota s Terezou.
- 30.5. Odpolední romantické lezení s Petrem v **Perštejně** prožívá Hafi.
- 31.5. **Šemnice** U mostu - Ota, Jirka, Tereza